

Drømmen.

Jeg vågnede en nat, skrup forvirret og rundt på gulvet. Der var den igen. Drømmen, som havde forstyrret min nattesøvn. Mange gange efterhånden. En mærkelig blanding af billeder - lugt - smag og lyd.

Det havde stået på i flere uge, at min nattesøvn blev forstyrret og jeg vågnede, fordi jeg drømte.

Jeg nåede til det samme sted i min drøm hver gang. Jeg vågnede ved en skinger barnegråd. Samtidig - fik jeg en grim smag i munden.

Min eks. vågnede og kiggede på mig” Nu igen? ”Prøv at ligge dig i samme stilling som du vågnede op i. Måske kan du drømme videre. Drømmen vil helt sikkert fortælle dig noget!” Jeg forsøgte. Det hjalp ikke.

Drømmen kunne ikke fremprovokeres, den kom bare.

Det var hændelser jeg tænkte meget over, fordi jeg aldrig har kunnet huske mine drømme.

Denne drøm handlede om mig, siddende for enden af et spisebord. Hele vejen rundt om bordet sad der mennesker i flere højder. Jeg kunne se deres silhuetter, men ikke deres ansigter.

Jeg lukkede øjnene og tænkte på drømmen. Forsøgte - at få detaljerne frem, så jeg kunne finde ud af, hvem de andre var. Det lykkedes heller ikke.

I drømmen sad jeg ved bordet, med ryggen mod en mur. Bagfra – fra min venstre side, kom der et kraftigt sollys ind, det fortsatte videre, tværs hen over bordet og indhyllede alle – undtagen mig, i et tæt slør af støv og lys.

På et tidspunkt lykkes det for mig at finde ud af, at min far sad ved min venstre side. De andre kunne jeg stadig ikke genkende.

En dag min datter kom på besøg, med mit første barnebarn. Frederik - han er 18 måneder og helt perfekt.

Jeg sidder i sofaen sammen med min datter, nyder min kaffe og beundrer Frederik. Han tuller rundt på gulvet, han nærmer sig min hund, som han ikke altid er lige kærlig overfor.

Frederik ved vi holder øje med ham og det er sjovt at betragte. Han har lyst til at prøve kræfter med Cæsar – sparke lidt til ham - hive ham i ørerne, eller halen, opdage hvor langt han kan gå, men han ved, han ikke må.

Cæsar min dejlige Airedale terrier, ligger på gulvet helt udstrakt, på den ene side. Han har en enorm tålmodighed med Frederik. Cæsar har passet på Frederik, lige fra han blev født. Hvor Frederik sov i barnevognen, var Cæsar altid lige i nærheden. Ingen nærmede sig knægten, uden at have Cæsar i hælene. Han finder sig i alt for meget.

Cæsar ligger foran terrassedøren, fordi - herfra kan han holde øje med, hvad der sker udenfor.

Frederik ær ham, selvfølgelig mod hårets groretning. Cæsar løfter og drejer hovedet og kigger på Frederik. Frederik forsøger at skræve over hunden og kravle op på ham, han begynder at hoppe. Claudia siger "Nej Frederik – du skal være god ved Cæsar!"

Frederik kigger på sin mor og skal lide prøve lidt mere. Cæsar rejser sig – Frederik mister balancen og sætter sig på numsen, mens hunden luntende går sin vej. Det blev alligevel for meget. Min datter og jeg morer os over Cæsars store tålmodighed og Frederiks leg.

Claudia - min datter, er blevet mor, det er helt fantastisk. Jeg er glad og fuld af fortrøstning. Hun er en pragtfuld mor og det er en kæmpe lettelse for mig.

Jeg har altid følt mig usikker og utilstrækkelig som hendes mor. Aldrig synes jeg gjorde det godt nok eller rigtigt.

Jeg har ingen sunde og gode voksne forbilleder haft og har måttet lære mig selv meget af det, en mor – som den naturligste ting burde vide. Det er nærmest foregået ved, at jeg har gjort det modsatte af, hvad jeg har oplevet mine forældre gøre. Jeg har tjekket mig selv og mine handlinger i en uendelighed.

Tænkt meget over hvilke konsekvenser, mine beslutninger kunne få for mine børn. Var det nu rigtigt – godt for dem o.s.v.

Pludselig begyndte billederne fra min drøm at vise sig. Som en film der kørte for mit indre øjne.

Jeg blev utroligt forskrækket. Sagde "Jeg skal lige op at tisse." Oppe på badeværelset på første sal stod jeg og kiggede i spejlet - stirrede mig selv ind i øjnene. Nærmest i håb om at kunne se, ind bagved mine øjne. Hvad foregik der?

På det tidspunkt arbejdede jeg med sindslidende, som støtte / kontaktperson. Jeg besøgte dem i deres hjem og hjalp dem til at få hverdagen til at fungere.

Jeg havde dagligt lange og intense samtaler med de sindslidende. Ofte talte vi om deres hallucinationer.

Om hvordan det prægede deres liv, at leve med mareridt i vågen tilstand. Som en af mine brugere betegnede sine hallucinationer.

Er det det der sker? Tænkte jeg. Er det sådan det føles og opleves? Er det begyndelsen på min sindslidelse?

Jeg stod og så på mit spejlbillede. Forsøgte at finde svar på, hvad pokker der foregik. Jeg var virkelig bange for, at jeg var ved at miste forstanden.

Der var mange problemer i mit liv. Jeg havde måttet bryde med min familie.

Vi havde været samlet hos min mor. Her havde jeg fået det dårligt. Det føltes som havde jeg et korset på, der hele tiden bliver strammere og til sidst forhindrede mig i at ånde. Jeg kunne kun trække vejret overfladisk. Jeg blev svimmel og bange. Min puls hamrede, så det dunkede højt i mine ører. Det sortnede for mine øjne.

Jeg så min familie bevæge deres munde, når de talte sammen, men jeg kunne ikke høre, hvad de sagde. Lyden fra min egen puls overdøvede alle andre lyde. Jeg blev varm af angst. Jeg følte, jeg blev kvalt.

Til sidst greb jeg mit overtøj og løb ud af døren. Min mor boede på anden sal. Først da jeg var nået helt ned på fortovet og døren til opgangen havde lukket sig bag mig, kunne jeg igen ånde frit.

Dette skete kun en gang. Jeg vidste, hvad det handlede om. Havde oplevet det i mit arbejde på sygehuset, når en patient havde fået det dårligt. Angstanfald eller panikanfald kaldes det.

Bagefter talte jeg det igennem med mine børn og min eks. kæreste. Jeg var vred og bange, sagde til dem ” Nu er det nok. ” ”Jeg vil ikke være syg, fordi jeg har en familie som ikke vil se problemerne i øjnene.” ”Jeg besøger dem ikke mere.”

Min far var flyttet ned til min søster i Sønderjylland. Mine forældre var blevet separeret. Ikke fordi de selv har fundet ud af, at det var sådan det skulle være, eller fordi nogen af dem ønskede det.

Det skete, fordi min mor havde været syg igennem længere tid.

Hun var blevet indlagt på medicinsk afdeling. Lægerne kunne ikke finde noget på hende ved deres undersøgelser. Blodprøver – røntgen med kontraststof o.s.v. Derfor var hun blevet henvist til en psykiatrisk samtale. Psykiateren kunne lynhurtigt fortælle hende, at hvis hun ønskede at leve ret meget længere, måtte hun væk fra min far. Hun var slidt op, mente han.

Derfor flyttede min far til Sønderjylland. Familien havde overtalt ham til at flytte ned til min yngste storesøster. Ja – han havde nærmest ikke haft noget valg. Han hadede det.

Når han var på besøg i Vejle, hvor han havde boet det meste af sit voksenliv, stak han af. Han ville ikke tilbage. Det var, som om han ingen fri vilje havde.

Min far havde skaffet sig en lejlighed i noget slumlignende bebyggelse. Det kunne resten af familien ikke acceptere. Der skulle han ikke bo, mente både min mor og mine søskende. Jeg var ligeglad, det var jo hans ønske – hans liv.

Han måtte endelig tage ansvar for sig selv. Puha – den melding fik en modtagelse. Jeg var hård – modbydelig og umenneskelig. Jeg vidste jo godt, hvordan det ville gå ham. ”Ønsker du at møde din far nede i byen, afpillet og i gammelt beskidt tøj?” Nej, selvfølgelig ønskede jeg ikke det.

Det var bare sådan, at han havde truffet en beslutning for sit eget liv. Han var voksen – det var hans ret. Han havde været alkoholiker, så længe jeg kunne huske og det havde fyldt alt i mit liv, jeg magtede ikke længere.

Jeg var grundig træt af, at alle skulle blande sig i, hvad der skete i vores liv. Det virkede som om familien skulle godkende alt og blandede sig i hvilke beslutninger nogen af os traf, for so selv. Kontrollen var nærmest livsvigtig. Sådan i bedste mafiastil. Alle havde meninger og kommentarer, til selv de mest personlige ting.

Manden var jo hjælpeløs, lød argumentet. Det så sådan ud ja – men det kunne jo skyldes, at han aldrig fik en chance for at bevise det modsatte. Eller aldrig blev holdt ansvarlig for sine handlinger. Sådan tænkte jeg. Resten af familien fnøs over min indstilling.

Jeg havde fortalt min far, at han kunne drikke sig ihjel, hvis han ønskede det. Jeg kunne ikke gøre noget ved det. Jeg havde opgivet og sagde fra. Jeg gad ikke mere, at hans druk skulle fylde i mit og mine børns liv. Det var intet jeg kunne gøre – intet jeg kunne sige, det havde jeg erfaret - igen og igen - igennem hele livet.

Jeg kunne ikke involvere mig mere. Jeg følte afmagten. Kunne ikke længere tage problemerne alvorligt. Dette gamle spil var blevet grotesk og kedeligt. Manuskriptet - rollerne og handlingen kendte jeg til hudløshed. Begyndelsen og slutningen var forudsigelige. Intet havde ændret sig i årtier. Jeg havde fået nok.

Familien blandede sig også i mit liv. Alt blev diskuteret og bedømt ud fra deres moral - regler og standpunkter.

Det kan du da ikke! Det er noget mærkeligt noget! Hvem tror du, du er? Er du sikker på, du har tænkt ordentligt over tingene? Tror du, du kan klare det? Sådan gør en enlig mor ikke! Skal du have en uddannelse? Er du sikker på, det går godt? Bliv hellere i dit gode og sikre job.

Mit gode og sikre job, bestod i at arbejde på en akkordsystue. Et af de jobs der giver flest arbejdsskader, har det i mellemtiden vist sig.

Men min mor arbejdede på et bomuldsspinderi, altså var fabriksarbejde godt nok for hendes børn. Hun havde absolut ingen ambitioner på hendes døtres vegne. Mine forældre fulgte slet ikke med tiden og udviklingen. I vores hjem stod tiden stille.

Jeg husker en sommer, min ældste storesøster arbejde på samme fabrik som min mor. Hun fik megen ros, for sin fingerfærdighed. Hun var kommet ind i rutinen utrolig hurtigt, sagde de andre kvinder. Mor var stolt. Hun synes, min søster skulle blive på fabrikken. Det ville min søster ikke. Det beskidte og støjende arbejde, gad hun ikke længere. Mor pointerede, hvor godt de andre kvinder talte om min søster. Det var åbenbart vigtigere hvad kollegaerne mente, end om min søster havde det godt.

*Altid - tilfredsstillende andre. Aldrig - gøre sig bemærket. Falde i med væggen.
Ikke - forandre noget. Undskyld – jeg eksisterer.*

Alt dette var ved at kvæle mig. I bogstaveligste forstand. Jeg kunne simpelthen ikke holde min egen familie ud længere. Jeg skulle være på en bestemt måde, ellers fik jeg verbale øretæver.

Min mor kunne mobilisere mine søstre, så jeg stod overfor en mur af modstand. Det var et sygt spil. Et drama - der skulle få mig tilbage i rollen, hvor jeg var håndterbar. Hvor alt kunne fortsætte i samme vante spor. Datteren - der stod til rådighed for sin familie. Hende - der eksisterede for alle andre. Jeg skulle kende min plads og ikke forandre eller udvikle mig.

Jeg kan stadig se min mor for mig, med hænderne i siden, eller armene over kors – et fornærmet ansigtsudtryk – et hvast og bestemt blik og en stemme, der næsten kunne mærkes fysisk.

På mit arbejde havde jeg problemer. Jeg kunne ikke holde ud, at arbejde under sygeplejerskernes tåbelige bestemmelser. På plejehjemmet, behandlede de de ældre, som om det var børn.

Det faglige hierarki – den snæversynethed, der forpestedede mit daglige arbejde. Arbejde som jeg egentlig holdte af. Jeg har altid synes, at gamle mennesker er spændende. Det er de bare ikke, når der ikke er den nødvendige tid. Når der ikke er plads til, at de kan beholde deres personlighed. Jeg følte tit dårlig samvittighed, over at jeg ikke havde gjort det optimale for en dement – en ensom – en syg, eller en døende beboer. Det blev en belastning at gå på arbejde. Når jeg gik i seng, var jeg allerede bekymret for næste dag. Jeg vågnede op uoplagt og bange for, hvordan dagen ville gå og hvad den ville bringe.

De gamle komme i bad, 1 gang i ugen. De kunne få vasket hår hver tredje uge, når frisøren var i huset. De måtte bestemme sig for, hvad de ville spise om morgenen og ikke bare lave om, fordi de fik lyst til noget andet.

Bestemmelser og regler som var helt utilstedelige for voksne mennesker. En nedlædighed overfor den ældre generation, som det gjorde ondt at være vidne til. For slet ikke at tale om, at jeg ind imellem var tvunget til at være en del af det. Fordi jeg simpelthen ikke magtede at kæmpe alene.

Jeg rebellerede alle steder. Brugte en masse energi på bare at leve anstændigt og ansvarligt.

Det var for meget, jeg var ved at miste gejsten totalt.

Mit forhold til min kæreste, havde ikke fungeret i lang tid. Jeg kunne ikke finde ud af at gøre noget ved det. Havde ikke energi til at kæmpe mere.

Jeg var skrækkelig vred på mig selv. Vendte alting indad. Det var min skyld. Det handlede om min anderledeshed - alle steder. Altså måtte det være mig, der var forkert. Mig - der skabte problemerne.

Min datter havde aldrig tilgivet, at jeg ville skilles fra hendes far. Hun var altid vred på mig. Vi kunne ikke tale sammen. Jeg duede ikke, som mor.

Hvad fanden var der galt med mig? Jeg hadede dette forbandede liv.

Som jeg stod der, foran spejlet og gloede mig selv ind i hovedet, følte jeg afmagten som en tung tung byrde. Jeg tænkte på, at nu var det slut. Nu fik jeg regningen for min måde at være på.

Det var sgu også ligegyldigt. Jeg gad ikke mere. Kunne ikke mere. Jeg blev totalt afslappet og gav slip - overlod alt til skæbnen. Komme hvad der ville. Lad det bare ske.

Der gik mange dage og nætter, uden jeg oplevede noget nyt. Havde næsten glemt min drøm.

En dag kom billederne tilbage. Jeg gik hjemme og hyggede mig, med at vaske gulvene. Jeg lyttede til mine Cd'er og skrålede med. Morede mig over hunden og katten, da de protesterende forlod huset, det var for meget larm og postyr.

Filmen kørte igen. Jeg stillede moppen op af væggen – gik ud i entreen og kiggede på mit eget spejlbillede. ”Så kom dog. Vis mig, hvad fanden det er, du vil.” Råbte jeg til mig selv. ”Lad mig se, hvad det handler om.” Og så kom det. Drømmen eller filmen. Jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det.

Jeg sidder for bordenden, i en høj barnestol – min far sidder til venstre for mig – ved siden af ham sidder min mor – for den modsatte bordende sidder min storebror og mine to storesøstre sidder på den anden langside - til højre for mig.

Vi spiser aftensmad. Jeg har svært ved at spise og skal hele tiden kaste op. Min far bliver vred og slår mig – med bagsiden af hånden – midt i ansigtet.

Barnet der skriger, er mig. Den grimme smag, i min mund, er blod. Min far slår min næse til blods. Noget af blodet løber ned i mit svælg.

Billederne passer sammen med en historie, min mor altid har fortalt mine venner. Jeg synes den var frygtelig pinlig.

Jeg var 18 måneder gammel og puttede alt i munden. Hun havde set mig, samle noget op fra gulvet og putte det i munden. En lille skinnende genstand. Inden hun nåede hen til mig, var den væk. Jeg havde slugt tingesten.

Et par dage, eller tre, havde jeg ikke kunnet spise. Mor havde taget mig med til lægen. Han hentede en 25 øre op fra min hals. Dengang var der hul i midten af en 25 øre mønt. Nærmest som 1 krone mønten nu.

Igennem dette hul, havde jeg skullet trække vejret. Og alt jeg spiste, eller drak, skulle også der igennem.

Derfor kunne jeg ikke spise. Jeg kunne simpelthen ikke synke maden. Fordi mønten havde virket som en spærre, der skubbede alt det, jeg forsøgte at synke – tilbage, op i munden på mig igen.

For - at underbygge sin historie viste min mor 25 øren frem. Hun havde gemt den alle årene. Den var kulsort. Jeg synes det var så pinligt, når hun fortalte mine venner om mønten. Jeg blev fløv.

I dag er jeg meget glad for at vide det. Sådan har jeg kunnet finde ud af, hvad der skete og hvor tidligt i mit liv, jeg blev udsat for min fars vold.

Ingen ville nogensinde have fortalt mig sandheden. Nu fandt jeg den selv.

Min far var altid vred, når vi ikke spiste op. Vi var fattige og hvad der kom på bordet skulle spises.

Jeg husker, hvis jeg, eller en af mine søskende, havde øset mere havregryn op, end vi kunne spise til morgenmad - eller vi var sent på den og derfor måtte lade det stå, for ikke at komme for sent i skole, stod tallerkenen og ventede, når vi kom hjem.

Min far stod ved min side og tvang maden i mig. Han greb mig i nakken og tvang skeen ind i min mund, eller slog mig – enten på kinden eller bag på hovedet, for hver gang jeg var ved at kaste op, ned i tallerkenen.

Det var så vammelt. Havregrynene var blevet opløste i mælken, af at stå så længe og det hele lignede tapetklister og havde en ulækker- klæbrig- flydende konsistens.

Jeg kendte hans vrede. Her var hverken tid til at tænke sig om, eller spørge. Han reagerede prompte og han reagerede altid ved at slå. Han har sikkert troet, jeg ikke kunne lide maden og var blevet stiktosset på mig. Derfor slog han.

Da betydningen af drømmen blev klar for mig, følte jeg en blanding af sorg og raseri. Jeg skreg og råbte ud i luften. "Din psykopat! Jeg var sgu da kun 18 måneder! Hvordan kunne du slå så lille et barn? - Dit store røvhul! - Du er fandeme sindssyg!" Jeg slog mine knyttede næver ind i væggen. Sparkede imod trappen og skreg min smerte ud. Gik rundt i huset og slog ud i luften, sparkede til ting, mens jeg bare skreg "Hvorfor fik du så mange børn? – Du har aldrig elsket os! - Hvorfor fanden brugte du ikke gummi? - Dit dumme svin! - Du brugte mig, som din boksebold!" Jeg tror nok døren til haven stod åben. Naboerne og forbipasserende, må have hørt mig.

Jeg hulkede og græd i lang tid. Græd som et lille barn. Alle de tårer jeg havde sparet op fik nu frit løb. Bagefter var jeg totalt udmattet.

Jeg fik ikke gjort rent mere den dag. Min hund og jeg gik en lang tur i skoven. Hvor jeg langsomt blev klar i hjernen igen. Min vrede og sorg blev erstattet af undren og spørgsmål.

Hvem var den mand, som var min far? Hvad foregik der i hovedet på ham? Hvor kom han fra? Hvem kom han fra? Har han nogensinde tænkt over, at han kunne gøre skade med sin vold? Hvordan pokker kunne han slå sine egne børn så meget? Var han aldrig bange for at påføre os skade? Havde han nogensinde elsket mig? Vidste han, at jeg elskede ham? Var han overhovedet i stand til at elske? Hvornår begyndte han at drikke?

Hvor var min mor i alt dette? Jeg kunne ikke huske, at hun nogensinde greb ind, når far slog. Greb hun virkelig aldrig ind? Var hun ikke bekymret for, hvad der kunne ske? Hvad havde hun og far tilfælles? Havde de elsket hinanden engang? Hvad tænkte hun egentlig på? Hvad betød jeg for hende? Hvorfor stoppede hun ikke fars drikkeri i tide? Hvorfor gik hun ikke - mens vi – børnene stadig kunne få noget ud af det?

Spørgsmål jeg aldrig har fået – aldrig får svar på.

Jeg tror på, at min drøm skulle lære mig, at mærke mine ægte følelser, overfor mine forældre.

Finde - min indestængte vrede. Bekende - mig til min smerte. I stedet for, altid - at have forståelse – forklare og undskylde deres handlinger. At stoppe med, at bebrejde mig selv, hver gang noget gik galt og placere ansvaret, hvor det hørte hjemme. Også i mit arbejde. Ophøre med - at kæmpe andres kampe. Bekymre mig - om mig selv, før det blev for sent. Leve mit liv.

Jeg var og er ikke forkert. Det har jeg aldrig været. Jeg er blot et menneske, med en anderledes opvækst, end den, de fleste kender til. Det har præget mig. Det gør vores opvækst jo, så det er der ikke noget odiøst i.

I dag er jeg skadet på flere punkter. Jeg kan ikke koncentrere mig, lang tid af gangen. Ej heller huske så godt, som før.

Jeg kan ikke arbejde, indenfor mit fag mere. Følelsen af ikke, at have tid og frihed til, at kunne gøre, hvad der er nødvendigt, i mit arbejde med mennesker, påvirker mig psykisk.

Hierarkiet og de stive faggrænser, hverken kan, eller vil jeg finde mig i mere. Jeg er et ansvarligt menneske.

Det har jeg altid været. Til lige med, har jeg også altid været dygtig, til mit arbejde. Ikke en eneste gang, fik jeg kritik, for min indsats. Den gik altid på min person. Den respektløshed, min faggruppe mødtes med, mindede mig alt for meget, om min fortid. Jeg fik de tunge opgaver, dem andre rendte fra og alligevel var jeg - aldrig god nok.

Der er varige skader, som begrænser mig. Jeg må altid passe på ikke, at blive meget fysisk træt. Hvis det sker, mærker jeg min udbrændthed. Derefter rører min depression på sig. Det hænger sammen og jeg er magtesløs overfor denne proces, hvilket har irriteret mig meget.

Jeg kan ikke fordrage disse begrænsninger. Det irriterer mig ad helvede til, at jeg ikke kan det samme som før. Det nytter ikke mere. Jeg har lært og jeg har sluttet fred, med mit nye jeg.

Jeg er også et menneske, med ganske særlige kvaliteter. En ildsjæl, der ikke giver op. Det kan godt være, jeg får et dyk. At jeg går ned for en tid. Men jeg vender tilbage, som en tumling, der har været nede, at gøkke hovedet i gulvet og rejser sig op igen. Jeg har min specielle humor og min livsglæde. Det kan ingen tage fra mig. Jeg er en handlingens "mand." Jeg nøjes ikke med, at tale om problemer, jeg gør noget ved dem.

Jeg kan rumme mennesker - igen, på min helt specielle måde.

Jeg er blevet lidt, af en sandhedsfanatiker. Der har været så mange løgne i mit liv. Sådan kan jeg ikke leve mere, så jeg fortæller sandheden, også når den er grim. Også, når jeg selv kommer til, at fremstå svag eller uvidende. Det gør ikke noget mere. Jeg kender mine svagheder og mangler.

Jeg bekæmper Janteloven.

Jeg ønsker, at udvikle både mig selv og mine omgivelser, her står jeg aldrig stille.

Jeg tager udfordringer op og gør ting, som jeg aldrig havde troet muligt.

Sådan forsøger jeg, at virkeliggøre nogle barnedrømme.

Sådan får jeg gjort op, med min fortid.

Ingen skal fortælle mig, hvad jeg kan, eller ikke kan. Det skal jeg nok selv finde ud af.

I dag tør jeg endda bede om hjælp og vejledning. Man skal have haft en opvækst som min, for at kunne forstå, hvor stort det er.